

New York Timesin BESTSELLER

ELLE KENNEDY

Sopimus

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY
WSOY

ELLE KENNEDY

Sopimus

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
The Deal

Copyright © 2015, 2021. THE DEAL by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.
Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-50226-6
Painettu EU:ssa

Sisuksen vinjettikuva: Seavector / Shutterstock

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

1. LUKU

HANNAH

Hän ei tiedä, että olen olemassa.

Miljoonatta kertaa kolmen vartin aikana vilkaisen vaivihkaa Justin Kohlin suuntaan, ja hän on niin kaunis, että henki salpautuu. Tosin pitäisi varmaan keksiä jokin toinen adjektiivi – miespuoliset kaverini ovat vankasti sitä mieltä, etteivät jätkät halua kuulla olevansa *kauniita*.

Mutta hitto vie, ei mikään muukaan sana kuvaa yhtä hyvin Justinin vankkoja piirteitä ja sielukkaita ruskeita silmiä. Tänään hänellä on päässään baseball-lippis, mutta tiedän mitä se kätkee alleen: paksut tummat hiukset, jotka näyttävät silkinpehmeiltä ja joita tekee mieli päästä haromaan.

Raiskauksesta on nyt viisi vuotta, ja sinä aikana sydämeni on pamppaillut vain kahdelle miehelle.

Ensimmäinen jätti minut.

Tämä toinen taas on minusta täysin tietämätön.

Luentosalin edessä professori Tolbert pitää puheenvuoroa, jota olen alkanut kutsua pettymyspuheeksi. Tämä on jo kolmas kerta kuuden viikon sisällä.

Ylläripylläri, melkein kolme neljäsosaa kurssin opiskelijoista sai välitentistä enintään C plussan, tyydyttävän.

Minä puolestani sain täydet pisteet. Ja valehtelisin jos väittäisin, että iso, punainen, ympyröity A-kirjain tenttilirpakkeen yläreunassa ei olisi tullut täytenä yllätyksenä. Olin vain vedellyt hatusta kaikenlaista potaskaa, jotta sain paperin edes jotenkuten täyteen.

Filosofisen etiikan kurssin olisi pitänyt olla läpihuutojuttu. Sen edellinen vastuuproffa pani opiskelijat tekemään aivotomia monivalintatehtäviä ja kurssin lopuksi »tentin», jossa piti vain kirjoittaa henkilökohtainen essee siitä, miten ratkaisisi annetun moraalidilemman.

Kaksi viikkoa ennen lukukauden alkua professori Lane kuitenkin kuoli sydäriin. Kuulemma siivooja löysi hänet kylppärin lattialta – alastomana. Äijäparka.

Kaikeksi onneksi (ja jep, tuo oli sitten sarkasmia) Pamela Tolbert hyppäsi Lanen kurssin puikkoihin. Hän on uusi Briar Universityssa, ja hän on niitä professoreita, jotka haluavat opiskelijoiden vetävän johtopäätöksiä ja »keskustelevan» kurssimateriaalin kanssa. Jos tämä olisi leffa, Tolbert olisi nuori ja kunnianhimoinen opettajahahmo, joka tulee huonomaineiseen kouluun inspiroimaan luusereita, ja yhtäkkiä kynät alkavatkin sauhuta, ja lopputeksteissä kerrotaan, kuinka kaikki luokan nuoret päätyivät lopulta tyyliin Harvardiin. Ja Jennifer Lawrence pokkaa Oscarin.

Mutta leffa tämä ei kuitenkaan ole, Tolbert nimittäin on onnistunut inspiroimaan opiskelijoissaan ainoastaan vihaa. Eikä hänelle näytä millään menevän kaaliin, miksi hänen kurssistaan ei kiskota kiitettäviä.

Pikku vinkki: siksi, että Tolbertin tenttikysymykset ovat niin laajoja, että niistä saisi kokonaisen gradun.

»Suostun tarjoamaan uusintatenttiä kaikille, jotka reputivat tai saivat C miinuksen tai huonomman.» Tolbert

nyrpistää nenäänsä kuin ei voisi käsittää, miten moinen voi edes olla tarpeen.

Tuo sanavalinta – *suostun*. Just joo. Olen kuullut, että Tolbertista on tehty roppakaupalla valituksia opinto-ohjajille, ja veikkaan, että Briarin hallinto on pakottanut hänet tarjoamaan uusintakoetta koko kurssille. Yliopiston imago tahriintuisi, jos yli puolet jonkin kurssin opiskelijoista saisi tentistä hylätyn, varsinkin tässä tapauksessa, kun kyse ei ole pelkästään lintsareista. Tässä välitentissä saivat turpiin jopa huippuoppilaat, kuten Nell, joka nyt murjottaa vieressäni.

»Niiden, jotka päättävät uusia tentin, arvosanaksi pannaan molempien yritysten keskiarvo. Jos uusinta sujuu ensimmäistä tenttiä huonommin, voimaan jää alkuperäinen arvosana», Tolbert selittää lopuksi.

»Uskomatonta, että sait täydet», Nell kuiskaa minulle.

Hän näyttää niin maansa myyneeltä, että tunnen myötätunnon häivähdyksen. Nell ja minä emme ole mitään bestiksiä, mutta olemme istuneet vierekkäin syyskuusta asti, joten luonnollisesti olemme tutustuneet. Hän tähtää lääkikseen, ja tiedän, että hän tulee ylisuorittajien perheestä, joka vetäisi kunnan pultit, jos saisi tietää hänen välitenttiarvosanastaan.

»En minäkään tätä usko», kuiskaan takaisin. »Ihan totta. Lukisit nämä vastaukset. Pelkkää sekavaa soopaa.»

»Oikeastaan voisin lukeakin.» Nyt Nell kuulostaa innokkaalta. »Olisi kiva tietää, mitä Tyranni pitää täysien pisteiden arvoisena.»

»Meilaan vastaukset illalla», lupaan.

Heti Tolbertin lopetettua luennon sali täyttyy pikavauhtia täältä hemmettiin haluavien opiskelijoiden hälinästä. Läppärit napsahtavat kiinni, muistikirjat sujahtavat reppuihin, penkeiltä könytyään kolisten pystyyn.

Justin Kohl jää juttelemaan jonkun kanssa oven tuntuun, ja katseeni kiinnittyy häneen kuin ohjus. Hän on niin kaunis.

Sanoinko jo, miten kaunis hän on?

Kädet hikoavat, kun tuijotan Justinin komeaa sivuprofilia. Hänkin on uusi Briarissa, mutta en tiedä, mistä yliopistosta hän on tänne siirtynyt, ja vaikka hän ampaisikin suoraan jenkkiprofessoreiden tähtilaitahyökkääjäksi, hän ei ole samanlainen kuin muut tämän koulun urheilijat. Hän ei patastele keskusaukiolla virnuillen kuin mikään Jumalan lahja maailmalle tai esittelle joka päivä kinalossaan uutta tyttöä. Olen nähnyt, kun hän naureskelee ja heittää läppää toisten futisjengiläisten kanssa, mutta hänellä on älykäs ja kiihkeä olemus, josta päätellen hänessä on salaisia syvyyksiä. Siis pähaluan tutustua häneen entistä kipeämmin.

Yleensä en tykkää sporttityypeistä, mutta jokin tässä kyseisessä yksilössä on tehnyt minusta aivottoman höttökan.

»Sinä töllötät taas.»

Nellin härnäävä huomautus helauttaa punan poskilleni. Hän on saanut minut useammin kuin kerran kiinni Justinin perään kuolaamisesta ja on yksi harvoista, joille olen ihasukseni myöntänyt.

Siitä tietää myös kämppikseni Allie, mutta että kertoisin muillekin kavereilleni? En hitossa. Suurin osa heistä opiskelee musiikkia tai teatteria, eli kai meidät luokiteltaisiin taidehörhöiksi. Tai emoiksi. Kavereideni lempipuhia on puhua paskaa Briarin eliittityypeistä, paitsi Allien, jolla on fuksivuodesta lähtien ollut on-off-suhde yhteen veljeskuntajatkajaan. Minä en yleensä lähde lätinöihin mukaan (haluaisin ajatella, että en alennu juoruiluun), mutta... pakko myöntää. Suositut tyypit ovat yleensä totaalaisia kusipäitä.

Esimerkki: Garrett Graham, tämän kurssin toinen urheilutähti. Hän käyttäytyy kuin omistaisi koko yliopiston. Ja tavallaan kai omistaakin. Hänen ei tarvitse kuin sormiaan napsauttaa, niin joku innokas misukka jo liimautuu hänen kylkeensä. Tai hyppää hänen syliinsä. Tai tunkee kielen hänen kurkkuunsa.

Tänään Garrett ei kuitenkaan näytä kampuksen kingiltä. Melkein kaikki muut ovat lähteneet, Tolbert mukaan lukien, mutta Garrett istuu yhä paikallaan ja puristaa tiukasti tenttivihkon reunoja.

Hänkin varmaan sai hylätyn, mutta minulta ei paljon sympatiaa heru. Briarin yliopisto tunnetaan kahdesta asiasta – lätkästä ja futiksesta, mikä ei liene yllätys, kun muistaa, että sekä New England Patriots että Boston Bruins ovat massachusettilaisia joukkueita. Briarissa pelaavat urheilijat päätyvät lähes aina ammattilaisiksi asti, ja opintojen aikana he tuntuvat saavan hopeatarjottimella aivan kaiken – kuten vaikkapa arvosanat.

Eli joo, saatan olla pikkuriikkisen vahingoniloinen, mutta jotenkin tuntuu voitokkaalta tietää, että Tolbert on reputtamassa kaikkien muiden kurssilaisten ohessa mestaruuksia kahmivan lätkäjoukkueen kapteeninkin.

»Haetaanko jotain Coffee Hutista?» Nell kysyy kirjojaan keräillessään.

»En ehdi. Minulla on reilun vartin päästä harkat.» Nouses, mutta en seuraa Nelliä ovelle. »Mene vain edeltä. Täytyy vielä tarkistaa kurssiaikataulu. En muista, milloin minulla on seuraava tutoriaali.»

Siinä taas yksi Tolbertin kurssin niin sanottu bonus – viikoittaisen luennon lisäksi opiskelijat joutuvat osallistumaan viikoittain kahteen puoli tuntia kestävään tutoriaaliin. Hyvä puoli on se, että niitä vetää kurssiavustaja Dana, ja hänellä on kaikkea mitä Tolbertilta puuttuu. Kuten huumorintajua.

»Ookoo», Nell sanoo. »Nähdään myöhemmin.»

»Nähdään», huikkaan perään.

Ääneni kuullessaan Justin pysähtyy ovella ja kääntyy minuun päin.

Voi. Hyvä. Luoja.

En kykene tukahduttamaan poskiin karahtavaa punaa. Tämä on ensimmäinen kerta koskaan, kun minun ja Justinin katseet kohtaavat, enkä tiedä miten reagoida. Moikkaanko? Vilkutanko? Hymyilenkö?

Lopulta päädyn nyökkämään kevyesti. *Noin.* Coolia ja huoletonta, kuten hienostuneelta kolmannen vuoden yliopisto-opiskelijalta sopii odottaakin.

Sydämeni hypähtää, kun Justinin toinen suupieli kohooa vienoon virneeseen. Hän nyökkää takaisin, ja sitten hän on poissa.

Jään tuijottamaan tyhjää oviaukkoa. Syke yltyy villiin laukkaan, koska *ei helkkari.* Hengitettyään kuusi viikkoa kanssani samaa tunkkaista luentosalin ilmaa Justin on vihdoinkin noteerannut minut.

Kunpa uskaltaisin lähteä hänen peräänsä. Pyytää vaikka kahville. Tai syömään. Tai brunssille – tai hetkinen, käyvätkö meidän ikäiset edes brunsseilla?

Jalkani pysyvät kuitenkin laminaattilattiassa kuin naulittuina.

Koska olen pelkuri. Jep, täydellinen jänishousunynnerö. Pelkään kuollakseni, että Justin kieltäytyisi, mutta vielä enemmän pelkään, että hän sanoisikin joo.

Opintojen alussa minulla meni hyvin. Ongelmani olivat visusti takanapäin, suojamuurini alhaalla. Olin taas valmis deittailemaan, ja deittailinkin. Tapailin montaakin jätkeä, mutta eksäni Devonin lisäksi kukaan ei saanut minua kihel-möimään niin kuin Justin Kohl, ja se hirvittää minua.

Askel kerrallaan.

Aivan. Askel kerrallaan. Se oli terapeutini lempineuvo, ja pakko myöntää, että olen saanut siitä paljon apua. Keskity pieniin erävoittoihin, Carole aina kehotti.

Eli tämän päivän erävoitto on se, että... nyökkäsin Justinille ja hän hymyili minulle. Seuraavalla luennolla saatan hymyillä takaisin. Ja sitä seuraavalla voisin ottaa puheeksi kahvit, illallisen tai brunssin.

Vedän henkeä ja astun keskikäytävälle keskittyen voittooni, vaikka se kovin pieni onkin.

Askel kerrallaan.

GARRETT

Minä reputin.

Minä helvetti soikoon reputin.

Viidentoista vuoden ajan Timothy Lane jakeli kiitettäviä kuin minttupastilleja. Mutta heti sinä vuonna, kun on minun vuoroni käydä kurssi? Lanen pumppu lakkaa pumppaamasta, ja minä jään Pamela Tolbertin armoille.

Tämä on nyt virallista. Se nainen on arkkiviholliseni. Kun vain vilkaisenkin hänen koukeroista käsialaansa – joka täyttää joka ikisen tyhjän pläntin tenttivihkoni marginaaleissa – minun tekee mieli heittäytyä Hulkiksi ja repiä koko vihko riekaleiksi.

Melkein kaikilta muilta kursseilta olen saanut kiitettäviä, mutta nyt olen näköjään saamassa filosofisesta etiikasta hylätyn. Sen kun yhdistää Espanjan historiasta saamaani C plussaan, keskiarvoni putoaa C miinukseen.

Tarvitsen ainakin C plussan keskiarvon, jotta voin jatkaa lätkän pelaamista.

Yleensä hyvän keskiarvon ylläpitäminen ei tuota minulle vaikeuksia. Toisin kuin monet luulevat, en ole mikään tyhmä mailanheiluttaja. Tosin annan ihan mielelläni muiden luulla niin. Varsinkin naisten. Vain yhteen asiaan kelpaavan raavaan luolamiehen paneminen on heille kai kiihottava ajatus, mutta koska en hae mitään vakavaa, kasuaalit säädöt mimmien kanssa, jotka haluavat minulta vain melaa, riittävät mainiosti. Jääpähän enemmän aikaa jääkiekolle.

Paitsi että lätkä saa jäädä kokonaan, ellen saa tätä arvostana nostettua. Briarin huonoin puoli on se, että dekaani vaatii priimaa – sekä akateemisessa että atleettisessa mielessä. Muissa kouluissa urheilijat saattavat saada enemmän siimaa, mutta Briarissa on alisuoriutumisen nollatoleranssi.

Saatanan Tolbert. Kysyin ennen luentoa, miten vois saada kurssista lisäpisteitä, ja hän kehotti nasaalinarinallaan minua käymään tutoriaaleissa ja opintopiirissä. Teen jo kumpaakin. Jos en siis pestaa jotakuta älykköä istumaan uusintatenttiä puolestani päässään kasvojani esittävä naamari... kusessa ollaan.

Turhautumiseni purkautuu voihkaisuna, ja sivusilmällä näen, kuinka joku hätkähtää yllättyneenä.

Minäkin hätkähdän, koska luulin vellovani harmeissani yksin. Takarivin tyttö on kuitenkin jäänyt saliin ja on nyt matkalla alas kohti Tolbertin pöytää.

Mandy?

Marty?

En muista hänen nimeään. Varmaan siksi, etten ole koskaan vaivautunut kysymään. Söpö hän kuitenkin on. Hemmetin paljon söpömpi kuin olen tajunnutkaan. Nätti naama, tumma tukka, kuuma kroppa – ei hitto, miten en ole ennen huomannut tuota kroppaa?

Mutta nyt todellakin huomaa. Kapeat farkut nuolevat pyöreää, timmiä persettä, joka oikein huutaa puristamaan, ja Vaukkoainen paita korostaa erittäin vaikuttavia tissejä. En kuitenkaan ehdi kauan ihaila kumpaakaan vetävää näkyä, koska mimmi äkkää tuijotukseni ja mutristaa suutaan tympääntyneenä.

»Onko joku ongelma?» hän kysyy silmissään painokas katse.

Mutisen jotain epämääräistä. Nyt ei oikein huvittaisi jutella kenenkään kanssa.

Tyttö kohottaa toista tummaa kulmakarvaansa. »Sori, en ihan ymmärtänyt.»

Rutistan tenttipaperin mytyksi ja kolautan tuoliani taaemas. »Sanoin, että ei ole.»

»No sitten.» Tyttö kohauttaa olkapäitään ja jatkaa matkaansa portaita alas.

Hän ryhtyy tutkimaan kirjoituslustaan kiinnitettyä tutoriaaliaikataulua, ja minä heitän Briarin lätkäjoukkueen takin niskaan, sullen surkean tenttini reppuun ja suljen vetoketjun.

Tummatukka lähtee tulemaan takaisin ylös. Mona? Molly? M-kirjain soittaa kelloja, mutta muuten nimi on täysi mysteeri. Hänellä on oma tenttivihkonsa kädessä, mutta en yritä vilkuilla arvosanaa, hän kun on luultavasti reuttanut kuten kaikki muutkin.

Päästän hänet ohi ennen kuin astun käytävälle. Voisin kai vedota sisäiseen herrasmieheeni, mutta se olisi valetta. Haluan päästä näkemään tuon perseen uudestaan, koska se on helkkarin seksikäs, ja sen kerran nähtyäni ei haittaisi saada uutta katsausta. Seuraan häntä ylös ja tajuan vasta nyt, miten lyhyt hän on – tulen yhtä porrasta alempana ja silti näen hänen päälakensa.

Juuri ennen ovea tyttö kompastuu olemattomaan esteeseen, ja kirjat kolahtavat hänen käsistään lattialle.

»Hitto mikä köntys olenkaan.»

Tyttö kyykistyy lattialle, kuten minäkin, sillä vastoin äskeistä väitettäni osaan kyllä halutessani olla herrasmies, ja kirjojen kerääminen hänen puolestaan on herrasmiehen meininkiä.

»Hei, ei sinun tarvitse, pärjään kyllä», tyttö vakuuttaa.

Hänen tenttipaperinsa on kuitenkin jo osunut käteeni, ja leukani loksahdaa, kun huomaan arvosanan.

»Ei jumalauta. Saitko täydet pisteet?» tiukkaan.

Tyttö hymyilee nolona. »Sitä minäkin ihmettelin. Olin ihan varma, että tentti meni penkin alle.»

»Hittolainen.» Tuntuu kuin olisin juuri törmännyt johonkin helkkarin Stephen Hawkingiin, joka nyt heiluttelee universumin salaisuuksia nenäni edessä. »Saanko lukea vastauksesi?»

Mimmin kulmat kohoavat taas. »Aika rohkea pyyntö. Eihän me edes tunneta.»

Pyörittelen silmiä. »Beibi hei, ei tässä ketään riisuutu-
maan pyydetä. Haluan vain vilkaista tenttiäsi.»

»Beibi? Unohda rohkea, tuo on jo röyhkeää.»

»No olisitko mieluummin *neiti*? Tai *armon lady*? Käyttäisin nimeäsi, mutta en tiedä sitä.»

»Etpä tietenkään.» Hän huokaisee. »Nimeni on Hannah.» Seuraa merkitsevä tauko. »*Garrett*.»

Okei, se M-homma meni metsään ja pahasti.

Ja kuulin kyllä, miten hän painotti nimeäni kuin sanoakseen: *Hah! Minäpä tiesin sinun nimesi, senkin paskapää!*

Hannah kokoaa loput kirjat ja nousee, mutta en anna hänen tenttiään takaisin. Pomppaan pystyyn ja ryhdyn selailemaan sitä. Hänen vastauksiaan silmäillessäni mielialani laskee entisestään, sillä jos Tolbert tuon tyyppistä analyysiä kaipaa, olen pahassa pulassa. Valitsin ihan syystä pääaineekseni

historian, hemmetti sentään – faktat minä hallitsen. Mustaa valkoisella. Henkilölle X kävi vuonna Y näin, ja siitä seurasi Z.

Hannahin vastaukset vilisevät teoreettista paskaa ja eri filosofien näkemyksiä mainittuihin moraalidilemmoihin.

»Kiitti.» Palautan tenttivihkon ja sujautan peukalot sitten farkkujen vyölenkkeihin. »Hei, tuli mieleen. Teetkö... tai voitko harkita...» Kohautan olkapäitä. »Tiedät varmaan...»

Hannahin suupielet nykivät kuin hän pidättelisi naurua. »Itse asiassa en tiedä.»

Huoahdan. »Antaisitko minulle tukiopetusta?»

Katse Hannahin vihreissä silmissä – jotka ovat tumminta koskaan näkemääni vihreän sävyä ja paksujen mustien rip-sien reunustamat – muuttuu parissa sekunnissa hämmästyneestä epäluuloiseksi.

»Siis maksua vastaan», lisään kiireesti.

»Jaa. Öö. No siis, totta kai odottaisin maksua. Mutta...» Hannah pudistaa päätään. »Sori. En pysty.»

Nielaisen pettymykseni. »Älä viitsi, jeesaisit nyt. Jos feilaan uusintatentin, keskiarvoni romahtaa. Suostuisit.» Väläytän hymyn, sen joka piirtää hymykuoppani esiin ja saa mimmit sulamaan joka kerta.

»Toimiiko tuo useinkin?» Hannah tiedustelee.

»Mikä?»

»Tuo hömelö pikkupojan virne... Saatko sillä tahtosi läpi?»

»Aina», vastaan epäröimättä.

»Lähes aina», Hannah oikaisee. »Anteeksi nyt vain, mutta en oikeasti ehdi. Tasapainottelen jo kouluhommien ja duunin kanssa, ja nyt kun talvimatineakin lähestyy, niin aikaa on entistä vähemmän.»

»Mikä talvimatinea?» kysyn ilmeettömästi.

»Ai niin, unohdin. Jos juttu ei liity jääkiekkoon, sinä et tiedä siitä.»

»Kukas nyt on röyhkeä? Et sinä minua tunne.»

Hetken hiljaisuuden jälkeen Hannah huokaa. »Opiskelen musiikkia. Ja taideaineiden tiedekunta järjestää kaksi isoa tapahtumaa per vuosi, talvimatinean ja kevätmatinean. Paras esiintyjä saa viiden tuhannen dollarin stipendin. Matineat ovat itse asiassa tosi iso juttu. Niitä lentää aina katsomaan tärkeitä alan ihmisiä ympäri maata. Agenteja, musatuottajia, kykyjenetsijöitä... Eli niin kovasti kuin haluaisinkin auttaa –»

»Etkä halua», jupisen. »Näytät siltä kuin et haluaisi edes puhua kanssani juuri nyt.»

Hannahin olankohautus on kuin myöntymisen merkki, ja se vähän vituttaa. »Minulla alkaa kohta harkat. Harmi, että kurssi on menossa sinulla mönkään, mutta jos yhtään lohduttaa, niin on kaikilla muillakin.»

Siristän silmät viiruiksi. »Paitsi sinulla.»

»Ei voi mitään. Paskanjauhantakykyni näyttävät uppoavan Tolbertiin. Taito kai sekini.»

»Minä haluan saman taidon. Oi mestari, opeta minut jauhamaan paskaa.»

Olen vähällä polvistua Hannahin jalkojen juureen rukoi-
lemaan, mutta hän harppaa ovelle. »Tiedät kai siitä opinto-
piiristä? Voin antaa yhteystiedot –»

»Minä käyn jo siellä», murahdan.

»Ai. No, sitten en oikein voi tehdä enää muuta. Tsemppiä uusintatenttiin. *Beibi.*»

Hannah livahtaa ulos ja jättää minut toljottamaan hänen peräänsä turhautuneena. Uskomatonta. Joka ikinen tämän koulun tytöistä hakkaisi vaikka kätensä irti saadakseen tilaisuuden auttaa minua. Mutta tämä mimmi? Karkaa tiehensä

kuin olisin pyytänyt häntä murhaamaan kissan, jotta voisimme uhrata sen Saatanalle.

Ja nyt olen täysin samassa jamassa, jossa olin ennen kuin Hannah-mutta-ei-M-kirjaimella antoi minulle maailman heikoimman toivonkipinän.

Eli pahassa kusessa.

2. LUKU

GARRETT

Kämpiksieni ovat tuhannen tuubassa, kun palaan opintopiirin jälkeen kotiin. Olohuoneen sohvapöytä pursuilee tyhjiä kaljatölkkejä, ja seassa on myös melkein tyhjä Jack Daniel's -pullo, jonka tiedän kuuluvan Loganille, koska hänen mottonsa on *nössöt juo bisseä*. Hänen mottonsa, ei minun.

Logan ja Tucker ovat parhaillaan kiihkeän Ice Pro -matsin pyörteissä katseet tiiviisti taulutelkkarin näytössä, ja sormet hakkaavat ohjaimia raivokkaasti. Loganin huomio käväisee minussa, kun astun oviaukkoon, ja tuo sekunnin murto-osan herpaantumisen käy hänelle kalliiksi.

»Jes!» Tuck hihkaisee, kun hänen puolustajansa iskee rannelaukauksen Loganin maalivahdin ohi ja valot syttyvät pistetauluun.

»Ei hevon perse!» Logan pysäyttää pelin ja mulkaisee minua synkästi. »G, mitä hittoa? Äijän takia tuli turpiin.»

En vastaa, koska nyt minun huomioni herpaantuu – huoneen nurkassa on nimittäin käynnissä puolialaston muhinnointisessio. Dean on taas hommissa. Hän lojuu nojatuolissa ilman paitaa ja paljain jaloin, ja hänen sylissään istuu hajareisin blondi mimmi, jolla on yllään pelkät mustat pitsirintsikat ja minishortsit ja joka hieroo itseään hänen haaroihinsa.

Deanin tummanvihreät silmät pilkistävät mimmin olan yli, ja hän virnistää minulle. »Graham! Missä sitä on kupattu?» hän sammaltaa.

Hän jatkaa blondin suutelemista ennen kuin saan vastatua känniseen kysymykseen.

Jostain syystä Dean tykkää häröillä kaikkialla paitsi omassa huoneessaan. En huijaa. Aina kun vain käännyinkin, näen hänet rietastelemassa tavalla tai toisella. Keittiön työtasolla, olohuoneen sohvalla, ruokasalin pöydällä – jätkä on sekstaillut joka ikisellä neliösenttimetrillä tässä meidän neljän yhteisessä talossa kampuksen ulkopuolella. Hän on varsinainen lutka eikä todellakaan pyytele sitä anteeksi.

Mutta paha minun on mennä arvostelemaan. En ole mikään munkki, kuten eivät Logan ja Tuckerkaan. Myönnettäköön. Lätkänpelaajat ovat helvetin kiimaisia. Kun emme ole jäällä, meidät yleensä löytää säättämstä kiekkokisun tai parin kanssa. Tai kolmen, jos nimi on Tucker ja on viime vuoden uudenvuodenaatto.

»Olen tekstaillut sinulle ainakin tunnin», Logan ilmoittaa.

Hänen valtavat hartiansa painuvat alaspäin, kun hän kumartuu sieppaamaan viskipullon sohvapöydältä. Logan on varsinainen mörssäripuolustaja, yksi parhaista joiden kanssa olen pelannut ja lisäksi paras kaveri joka minulla on koskaan ollut. Hänen etunimensä on John, mutta häntä sanotaan Loganiksi, koska siten hänet erottaa helpommin Tuckerista, jonka etunimi on myös John. Onneksi Dean on pelkkä Dean, koska hänen sukunimensä vetää kielen solmuun: Heyward-Di Laurentis.

»Ihan totta, missä olet oikein ollut?» Logan urahtaa.

»Opintopiirissä.» Nappaan pöydältä halpiskaljan ja sihautan sen auki. »Mistä yllätyksestä oikein sekoilit?»

Loganin tuiskeen tason pystyy aina päättämään hänen viestiensä kieliopista. Ja tänään hän on selvästi umpi-tunnelissa, koska jouduin hyppäämään Sherlockin saap-paisiin, että sain tekstareista mitään selvää. *Yltys oli yllätys. Prs tne ja sssn* vei vähän pidempään, mutta ainakin luulen, että se tarkoitti *perse tänne ja sassiin*. Loganista on kuitenkin vaikea sanoa.

Hän virnistää sohvapaikaltaan niin leveästi, että ihme kun leuka ei mene sijoiltaan. Sitten hän osoittaa peukalollaan kohti kattoa ja sanoo: »Mene yläkertaan ja tsekkaa itse.»

Silmäni kaventuvat. »Miksi? Kuka siellä on?»

Logan hörähtää. »Jos kertoisin, se ei olisi yllätys.»

»Miksi tuntuu, että juonit jotain?»

»Huh huh», Tucker pistää väliin. »Onko G:llä vähän luottamusongelmia?»

»Kysyy kusiaivo, joka jätti lukukauden ekana päivänä huoneeseeni elävän pesukarhun.»

Tucker virnistää. »Älä nyt, Rosvohan oli helvetin söpö. Se oli tervetuliaislahjasi uuden kouluvuoden kunniaksi.»

Näytän keskaria. »Joo, no, siitä *lahjastasi* oli vitunmoinen homma päästä eroon.» Mulkoilen häntä, sillä minulla on yhä hyvässä muistissa, kuinka pesukarhunpoisto-operatio vaati kolme tuholaistorjujaa.

»Nyt jumalauta», Logan murahtaa. »Yläkertaan siitä kuin olisi jo. Usko pois, kiität meitä myöhemmin.»

Jätkien vaihtama tietäväinen katse lievittää epäilyksiäni. Tavallaan. Nämä paskiaiset eivät todellakaan herätä sataprosenttista luottamusta.

Kähvellän matkalla vielä kaksi kaljatölkkiä. Pelikauden aikana en juuri juo, mutta koutsi antoi meille välitenttejä varten viikon lukulomaa, ja vapautta on jäljellä vielä kaksi päivää. Joukkuekaverini ovat siinä mielessä onnekkaita, että

heille ei näytä tuottavan minkäänlaisia vaikeuksia pelata mestarillista peliä, vaikka edellisiltana olisi kitattu kaksitoista kaljaa mieheen. Minulla taas pienikin hiprakka johtaa seuraavana aamuna jäätävään hedariin, ja sitten luistelen kuin taapero ihka ensimmäisillä hokkareillaan.

Kun palaamme taas kuuden päivän treeniviikkoon, alan noudattaa alkoholin suhteen tavallista yksi/viisi -sääntöäni. Korkeintaan yksi juoma treeni-iltoina ja viisi matsin jälkeen. Ei poikkeuksia.

Aion ottaa jäljellä olevista päivistä ilon irti.

Kaljat kainalossa lähden ylös huoneeseeni. Eli talon suurimpaan makkariin. Jep, en epäröinyt käyttää kapteenikorttia sen saamiseksi, ja se todellakin oli muiden vastaväitekitinöiden arvoista. Sain ikioman kylppäriin, repikää siitä.

Huoneeni ovi on raollaan, mikä sysää minut suoraan takaisin epäluulovaihteelle. Tiirailen oven yläreunaa siltä varalta, että sen yllä killuu ämpärillinen verta, ja tuuppaan ovea sitten kevyesti. Rako levenee, ja hivuttaudun siitä sisään täysin valmiina väijytykseen.

Ja väijytys minua odottaakin.

Väijytys on tosin pikemminkin visuaalista sorttia, sillä ei jessus, sängylläni loikoilee mimmi, joka näyttää siltä kuin olisi astunut ulos Victoria's Secret -katalogin sivuilta.

Mitä sitä kiertelemään: olen jätkä. En todellakaan osaisi nimetä puoliakaan hänen yllään olevista hepenistä. Näen vain valkoista pitsiä ja pinkkejä rusetteja ja paljon paljasta pintaa. Ja olen tyytyväinen.

»Kylläpä kesti.» Kendall väläyttää seksikkään hymyn, joka tarkoittaa *kohta sinua lykää*, ja kulli reagoi asiaankuuluvasti paisumalla farkkujeni vetoketjun alla. »Olisit saanut vielä viisi minuuttia armonaikaa, sitten olisin häipynyt.»

HERKULLISEN KUUMA JA SYDÄMEENKÄYVÄN HELLÄ - TÄYSOSUMA!

KATY EVANS, KIRJAILIJA

HANNAH WELLS on viimein löytänyt jonkun, joka saa hänet syttymään. Ainoa ongelma on, että kyseinen pökerryttävän kuuma jalkapalloilija ei näytä edes olevan tietoinen hänen olemassaolostaan.

Jääkiekkjoukkueen kapteeni **GARRETT GRAHAMIA** ei kiinnosta muu kuin urheilu-uran rakentaminen. Mutta nyt romahtanut keski-arvo uhkaa kaikkia tulevaisuudenhaaveita.

Kaksikko tekee sopimuksen: Garrett auttaa Hannahia kiinnittämään ihastuksensa huomion, Hannah taas avittaa Garrettia opinnoissa. Unohtumattoman yhteisen yön jälkeen Garrett joutuu kuitenkin huomaamaan, että haluaa olla enemmän kuin pelkkä nappula Hannahin pelissä. Nyt hänen täytyy vain vakuuttaa Hannah siitä.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50226-6

Kansi: Aslıhan Kopuz